

Búcsú helyett

A pillanat, amikor még sírnunk is szabad volt, elmúlt. Csak a hideg maradt s valami fekete kaverna a messzes bordák mögött. Tele füsttel és szénporral, ahogy a 12/a aknában lehetett. Nincs kegyelem — mondaná.

Ha írni is úgy lehetne, mint énekelni ott, a sírnál!

A fényes Nap immár lenyugodott
A Föld szintén sötétben maradt

Ezt a szöveget azonban évszázadok írták. Szinte erre az alkalomra. A közösség, aki szülte, érezte, kit temet. Általa adta tudtára a világnak, mi rejlik bennünk, mit kezdhet velünk a

történelem. Lángelmék dolgoznak ilyen eltervelten s ilyen jó ösztönrel a műért, mely velük azonos. Közéleben sokszor kellett azt hinnem, kedvessége is magasabb szándék műve, hogy meg lehessen szeretni mindazt, ami benne összegeződött: gyerekkorunk ízeit, történelmünk és irodalmunk teléreinek melegét, üszkös és tündöklő, félelmetes és édeni tájak idiómáit. Ellenséges észjárással azt lehetne mondani: egy „útonálló”, „útban-álló” náció legnagyobb csele volt, hogy általa magát a jövőnek behízelegje.

Erről a „csel”-ről kellene most írnom, ha írni is úgy lehetne, ahogy az ének szólt ott, a sírnál.

RAFFAI SAROLTA

Ki becéz

*megkehült, kicsi lovacskát
gyorslábúvá, táltossá, lengő sörényűvé ki becéz,
keveset mondó, dadogó,
önmagukról vallani képtelen
esetlen szavakat királyfi kincsévé
ki becéz, ki becéz, ki becéz!
Csillagport szór reves kocsiküllő
hogy az időben megereszkedett,
tündérkedni fátylat rávető szemmel
ki merészkedik: titkait föl kutatni
eke vasalt fogának, rozszant ház küszöbének
mézes-tej szagú anyák illatának,
vadászok lassú, téli menetének,
a hűlő test gőzének titkait
zászlóként lengetni ki meri, ki meri?
Lépcsők, vallatók, százszor koptatottak
megjárni még fogsorotok rendjét
ezüstsissakkal, amint lehető*